

Circuit Estable de **Cinema Català**

CRÍTiques DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ DE LA PEL·LÍCULA "LA VIDA SENSE LA SARA AMAT"

Ara.cat – Eulàlia Iglesias

'La vida sense la Sara Amat', el despertar sexual d'un adolescent durant les vacances d'estiu

Laura Jou debuta en el llarg amb aquesta adaptació de la novel·la de Pep Puig

Pep Puig va guanyar l'any 2015 el premi Sant Jordi per 'La vida sense la Sara Amat', una novel·la sobre el primer amor d'un adolescent, en Pep, que recorda en retrospectiva aquell estiu en què la noia que el fascinava, la Sara, va desaparèixer. Entre els membres del jurat que va concedir el guardó al llibre de Puig hi havia Isona Passola, que n'ha produït també l'adaptació al cinema. 'La vida sense la Sara Amat' suposa el primer llargmetratge com a directora de Laura Jou, una especialista de renom en la preparació d'intèrprets menors d'edat que ha aprofitat el seu mestratge en aquest camp per tirar endavant un film bona part del pes del qual recau en la força i la credibilitat dels seus actors juvenils.

L'escena més poderosa de 'La vida sense la Sara Amat' té lloc a l'inici, quan el Pep juga a cuït i amagar amb la colla i, just en desaparèixer la Sara, la càmera enquadra l'entrada al bosc com si la natura exercís un poder magnètic sobre la noia. Aquest punt de misteri li escau a una història que al cap i a la fi gira al voltant de l'absència d'una adolescent idealitzada en l'imaginari del narrador. Però la pel·lícula no s'endinsa per aquest camí més eteri i es queda en la reconstrucció prosaica però acurada d'aquells últims dies de l'estiu al poble que marquen la vida d'en Pep. La Sara acaba apareixent a l'habitació del noi, que viu de la seva mà el despertar sexual en la intimitat clandestina de la casa de l'àvia.

El personatge de la Sara no deixa de ser un arquetip, el de la noia al mateix temps enigmàtica i seductora que de tan extraordinària no encaixa en el seu entorn més terrenal. Per moments fa patir que es redueixi el personatge d'una adolescent a aquest rol, però la debutant Maria Morera sap atorgar una dimensió humana a aquesta protagonista, que sembla existir només per al Pep. I la Laura Jou se'n surt d'allò més bé en el territori més delicat de tots, el de retratar la connexió sensual entre aquests dos adolescents sense ocultar-ne el vessant físic però tampoc explotant-lo. L'estètica preciosista del film s'amara d'aquest desig incipient que sura en l'aire càlid d'un estiu que ja agonitza. Més convencional resulta la reproducció d'aquest lloc comú que són les vacances al poble durant la dècada dels vuitanta, sobretot quan es du a terme a través de tics encartonats com que tothom parli en català excepte la parella de guàrdies civils.

Al cantó de la molt bona feina dels dos joves intèrprets debutants, Morera i Biel Rosell en el paper del Pep, també cal destacar la força de dues actrius ja consolidades, la sempre encantadora Cesca Piñón com a àvia del protagonista, i Anna Sabaté, la mare de la Sara, a qui també podem veure en una altra estrena catalana d'aquest juliol, 'Ojos negros'.

Fotogramas – Mirito Torreiro

Para quienes aún no han olvidado la infancia.

Lo mejor: la mirada de Maria Morera: madurez y dureza.

Lo peor: que exige al espectador cierta paciencia.

Tardío debut en la dirección de una veterana coach infantil, Laura Jou, cuidada adaptación de una celebrada novela de Pep Puig, La vida sin Sara Amat es un sensible acercamiento al preciso umbral que separa infancia y adolescencia, una peripecia de aprendizaje centrada en un niño de 13 años, fascinado por una superdotada chica de su panda, un año mayor, la Sara Amat del título. Condensada su acción en solo 10 días de un tumultuoso verano, lo que en ese lapso ocurra, no obstante, provocará que para el protagonista nada vuelva a ser igual. En primera instancia, pues, narración del despertar del deseo, el film, empero, encierra una enseñanza mayor: la confrontación entre apariencia y realidad, entre lo que se ve incluso con indiferencia, y las claves secretas y turbadoras que se esconden tras lo oculto: familia, deseo, rechazo, despertares...

Su narración es cuidadosa, sus actores juveniles funcionan convenientemente bien y, en general, se ve con agrado; empero, su visión deja un poso de intensa nostalgia por uno de esos momentos claves que, tal vez, quién sabe, decidirán toda la vida que vendrá.

Nació Digital - Victor Rodrigo / Laura Estrada

«La vida sense la Sara Amat»: el primer pas d'un amor adolescent

Laura Jou s'estrena en la direcció d'un llargmetratge amb una emotiva pel·lícula, que entredreix i abraça el públic en una història protagonitzada per dos joves adolescents

Senzilla, tendra i vestida d'una trama desacomplexada que amaga petits detalls, gestos i mirades que penetren més que qualsevol frase de tot el guió de la pel·lícula. Així és La vida sense la Sara Amat, un relat que amb el títol ja genera una predisposició sobre el film, però on el viatge dels personatges a través de les seves emocions i històries acompanyen l'espectador amb tanta delicadesa que és inevitable esbossar un somriure després dels 80 minuts que dura la producció. És el primer llargmetratge de Laura Jou, amb un repartiment ple de cares joves que escenifiquen un gran futur per al cinema català -i en català-.

La vida sense la Sara Amat és un cant cinematogràfic als primers passos cap a l'adolescència. En Pep (Biel Rosell) és un jove de 13 anys que estiuja al poble amb la seva àvia i s'enamora de la Sara (Maria Morera), una noia decidida i amb caràcter que un dia jugant a fet i amagar decidirà desaparèixer. Però no del tot: escollirà el Pep com a protector i li demanarà que l'ajudi

a romandre al seu nou amagatall, l'habitació del noi. El Pep deixarà de ser un nen en aquella estança, coneixerà l'amor, la mentida, la pèrdua, el plaer, l'atracció i la por. De rerefons, l'obra de Tolstoi d'Ana Karenina.

El conjunt de joves actors que donen vida als personatges principals de la pel·lícula estan dirigits de forma magistral per Laura Jou, experta en coaching d'actors de tan curta edat. Els papers de Biel Rossell i Maria Morera, en especial d'ella, estan executats amb molta naturalitat i una química que traspasa la pantalla. Tot i la diferència d'edat amb bona part del públic, aconseguen emocionar amb mirades perdudes i penetrants; amb gestos innocents i decidits; amb frases curtes i grans silencis. Una revelació en la cinematografia catalana.

La nostàlgia irradia bona part de la posada en escena, situada als anys vuitanta del territori central de Catalunya. La vida estiuenca, la llibertat per deixar-se anar i explorar els nous camins que brinda una nova etapa arran de la infantesa. Els primers petons, els primers sentiments, el descobriment de la sexualitat o el vertigen de les primeres pors. Totes aquestes temàtiques es van desenvolupant amb els personatges d'una manera senzilla i sense pretensions. La directora situa de cop a l'espectador en la trama però no té gens de pressa per desgastar els seus personatges. Els tracta amb cura i els acompanya per vestir una molt bona pel·lícula.

La pel·lícula dirigida per Jou i inspirada en la novel·la homònima de Pep Puig és fidel a l'essència del llibre, que si bé és molt més reposat, borda a la perfecció la intensitat de les emocions dels protagonistes principals. Francesca Piñón, en el paper de la padrina del protagonista, aporta a la pel·lícula un punt de maduresa i saviesa des de la complicitat, l'amor i la tendresa d'una àvia. La vida sense la Sara Amat torna a posar de manifest com de necessari és el cinema català i en quina bona forma està, quina qualitat té i quin gran futur li espera.

El Periódico - Beatriz Martínez

'La vida sense la Sara Amat', el primer amor de verano

Nostalgia emocional, costumbrismo sin artificios y frescura son las claves del filme de Laura Jou

El primer amor adolescente ha sido plasmado en la pantalla en multitud de ocasiones, pero a veces no se necesitan grandes alardes de originalidad para conseguir que una película sea diferente al resto y contenga una enorme personalidad. Basta con volver a lo esencial, a la mirada más inocente para contar a través de los ojos de un niño la fascinación que ejerce sobre él una chica que pertenece a su pandilla de verano. Nostalgia emocional (transcurre en los ochenta), costumbrismo sin artificios y la frescura de unos jóvenes intérpretes que transmiten de forma sencilla y sincera su sentimiento de desorientación 'teen'.

Federico Marín Bellón – ABC

Crítica de «La vida sin Sara Amat»: Primera rotura de corazón

La opera prima de Laura Jou, basada en la novela homónima de Pep Puig, es una historia de adolescentes que alerta desde el título sobre la fugacidad del primer amor

Hitchcock alertaba de los riesgos de trabajar con niños, pero Laura Jou, que como directora solo había rodado el corto «No me quites» –premiado por casi todos los jurados que lo han catado–, tiene amplia experiencia como «entrenadora» de actores, también diminutos. No sorprende que lo primero que transmite «La vida sin Sara Amat» sea unas interpretaciones creíbles, pese a la juventud del reparto. Los chavales están fantásticos, sobre todo María Morera y Biel Rossell, que acaparan minutos y palabras dentro de una puesta en escena sin diálogos superfluos.

Jou adapta la novela homónima de Pep Puig, una historia de adolescentes que alerta desde el título sobre la fugacidad del primer amor. Ese «sin Sara Amat» es una forma de ponerse la venda antes de que el corazón se rompa, mal irremediable que cualquiera con más edad que los protagonistas anticipará sin esfuerzo.

La trama es sencilla: la chica desaparece una noche de verano y todos la buscan sin éxito. Esta vez no hay drama. Ella se ha escondido en la habitación del muchacho, que pasa las vacaciones con su abuela, excelente como siempre Francesca Piñón.

Más que una historia, la película transmite un estado de ánimo, sin dejar de ser una obra de iniciación rodada con elegancia y fotografiada con esmero. El corazón invernal de la protagonista añade además cierto toque de distinción, que aleja la cinta de cualquier tentación sentimental. La contención se agradece tanto como la pasión por la lectura. Lo que no tiene remedio es el fin del verano.

CCMA

Laura Jou triomfa i emociona amb "La vida sense la Sara Amat"

Laura Jou, "coach" infantil habitual del cinema català, ha debutat aquesta setmana com a directora al BCN Film Fest i la seva òpera prima, "La vida sense la Sara Amat", s'ha endut el premi del públic i el de la crítica. És l'adaptació de la novel·la de Pep Puig que va guanyar el Premi Sant Jordi fa 4 anys, i parla de com dos nens, de 13 anys, maduren durant un estiu lluny dels pares.

<https://www.ccma.cat/catradio/alacarta/travelling/laura-jou-triomfa-i-emociona-amb-la-vida-sense-la-sara-amat/audio/1038404/>

Diari més digital

'La vida sense la Sara Amat' arriba als cinemes després d'estrenar-se al Bcn Film Festival

Premi de la Crítica ACCEC (Associació Catalana de la Crítica i l'Espectat de Cinematogràfica) i Premi del Públic al darrer Bcn Film Festival, aquest divendres s'estrena als cinemes 'La vida sense la Sara Amat', de Laura Jou. L'adaptació cinematogràfica de la novel·la de Pep Puig, guanyadora del Premi Sant Jordi 2015, és el debut en el llarg metratge de la 'coach' de joves actors. D'altra banda, Clara Lago forma part de l'elenc de 'El cuento de las comadrejas', la nova pel·lícula del reconegut director argentí Juan José Campanella ('El hijo de la novia'). Aquesta setmana també s'estrena 'Diego Maradona', una cinta sobre l'astre argentí que tanca la trilogia de documentals del director Asif Kapadia iniciada amb els films sobre el pilot Ayrton Senna i la cantant Amy Winehouse.

Estrenada al Bcn Film Fest, 'La vida sense la Sara Amat' arriba als cinemes amb els joves actors Maria Morera, que dona vida a la Sara Amat, una noia que desapareix una nit d'estiu, i Biel Rossell, interpretant el seu còmplice, en Pep. La cinta està ambientada als anys 80, a partir d'una novel·la que la directora va qualificar de "meravellosa" en una entrevista recent a l'ACN. És per això que no li ha estat difícil "agafar l'esperit" del text i transformar-lo en imatges, sumat al fet que comparteix edat amb el seu autor, Pep Puig, cosa que ha ajudat a transferir l'esperit i estètica dels anys 80, quan aquests eren joves.

Pep Armengol Farré – ACCEC

Lla vida sense la Sara Amat", guanyadora del premi de la crítica al BCN film fest

El trànsit de la infància a la adolescència. Una visió dels records més íntims mostrada a partir dels petits objectes que acompanyen aquest moment de canvi en la vida.

Laura Jou pren, a suggeriment de la productora, directora i presidenta de l'Acadèmia de Cinema Català Isona Passola, la responsabilitat de tirar endavant l'adaptació al cinema de la novel·la homònima de Pep Puig, premi Sant Jordi 2015 de narrativa. Coral Cruz, serà la guionista, ella farà un esplèndid treball de selecció de moments, tan d'exterior com d'interiors, íntims o de grup, amb els que aconseguirà un perfecte equilibri entre la fidelitat a l'essència del llibre i la necessària presa de certes llicències per acomodar el llenguatge escrit al dinamisme propi de la paraula i la imatge, que són la base del cinema. El guió és, en aquesta pel·lícula, una de les peces fonamentals per dotar al contingut del relat del to serè i intimista que recorre tot el film.

Cal ressaltar també la direcció de fotografia a càrrec de Griselda Jordana, que cerca en les hores baixes del dia les tonalitats crepusculars, relaxants i moroses de les tardes d'estiu on al carrer no passa quasi res, mentre en els espais interiors els protagonistes senten bategar els seus cors al ritme del despertar del sexe i els instints que activaran el motor de canvi de les seves personalitats. La fotografia dona la textura adequada il·luminant personatges i entorn fins els detalls més ínfims. La direcció artística ha tingut molta cura que tan petits objectes com complements (teules de reserva apilades a l'eixida de les golfes, els vestits, els tebeos, el paper de folrar els llibres, les capses de sabates, etc.) siguin referències temporals que situin l'acció en l'estiu de 1981. Tot això lligat amb el vestuari, pentinats i música conforma el marc de

referència on ha de tenir lloc la història d'iniciació que suposarà, pel Pep i la Sara, el pas de la infància a l'adolescència.

Laura Jou, cineasta experta en la formació i selecció de joves actors, posa tota la seva experiència al servei de la història, fent-la en tot moment creïble en l'espai i el temps, gràcies a un treball de "buidar" temporalment la memòria dels actors, lligada a mòbils, gestos, aparença externa i hàbits de conducta actual i registrar en ells els traços propis d'uns adolescents d'inicis dels anys vuitanta. La Jou, a més, coneix molt bé aquest temps, perquè ella tenia llavors l'edat que tenen ara els protagonistes.

La planificació i el muntatge marquen un to amable, sense caure mai en la sensibleria o el traç gruixut, dotant d'agilitat el relat i puntejant l'acció amb diversos girs de guió, que la doten d'una intriga i un crescendo sostinguts fins al final.

Els joves, entre jocs i rialles, descobriran la rebel·lia personificada per la Sara Amat, la mentida en la vida dels seus pares, la manca d'estima i l'engany entre ells, l'escalf proper i humà en la persona de la padrina del Pep, sempre permissiva... Per altra banda, la influència literària de Tolstoi, com a referent cultural, posa la reflexió intel·lectual al servei de qui el cerca, en aquest cas la Sara. Aquestes vivències es barregen de forma natural en el tractament cinematogràfic de la història, aportant-li una pinzellada poètica i una visió clarament feminista, posant l'accent en l'actitud de la Sara enfront del Pep, que sempre anirà a remolc de la iniciativa d'ella.

El tractament que Jou imprimeix a la narració aporta una llum especial i crea una atmosfera íntima que es farà notar en l'espectador, que la podrà sentir com un referent net i precís de la seva pròpia adolescència.

La vida sense la Sara Amat és una òpera prima en la que, com tantes en la història del cinema, per exemple Els 400 cops del gran François Truffaut, la directora Laura Jou, abans de parlar del present o del futur, té una clara preferència per cercar en el passat l'empremta sentimental que ha forjat un comportament i uns valors a desenvolupar d'adults. De la mateixa manera que va succeir amb el gran mestre de la Nouvelle Vague, cal esperar que les noves propostes de la jove realitzadora catalana, cristal·litzin en imatges i històries interessants amb les que ha de fer créixer, en vàlua i continguts, una carrera que li augurem important perquè hi ha en ella els fonaments tècnics i el domini del mitjà per fer-ho possible.

Jordi Costa – El País

Juegos de verano

El trabajo de los jóvenes actores y el elaborado trabajo de fotografía fijan el tono de una pieza de cámara, más atenta a la carga de verdad que al juego nostálgico

Un plan de escapada dibujado sobre la pared de una habitación, con una regla de dibujo ocupando el lugar del sol. El forrado de un libro de texto con Aironfix. La aventura de atrapar un reflejo de luz roja sobre el muslo del primer amor. Cargadas con el poder de esa reminiscencia que devuelve el poderoso recuerdo de aquel verano que lo cambió todo, porque en su curso se descubrió el secreto, el deseo y se empezaron a soltar las amarras de la infancia, esas imágenes puntúan La vida sin Sara Amat, delicado debut en la dirección de la actriz y profesora de interpretación Laura Jou, una película que parece contener en su sustrato una

clara y legítima fascinación por *Estiu 1993* (2017) de Carla Simón, pero que logra encontrar su registro propio, libre de mimetismos.

Adaptación de la tercera novela de Pep Puig, galardonada con el premio Sant Jordi en 2015, *La vida sin Sara Amat* cuenta una historia de iniciación y mutuo descubrimiento en el transcurso de un verano pretérito –cualquier verano de los años 80- en un pueblo catalán que en la novela aparece identificado como Ullastrell, pero que la película decide no localizar. El protagonista, un chico de ciudad en el umbral de la adolescencia, es el único que contempla las tensiones que sacuden el entorno desde otra perspectiva: Sara Amat, la joven que ha desaparecido misteriosamente, ha encontrado cobijo en su habitación, desde donde emprenderá su definitiva huida del entorno familiar y rural. La interpretación de los jóvenes Biel Rossell Pelfort y Maria Morera y el elaborado trabajo de fotografía de Gris Jordana fijan el tono de una pieza de cámara, más atenta a la carga de verdad que al juego nostálgico, que solo se ve sabotada por alguna intrusión musical y puntuales secuencias demasiado explicativas.

Esther Vallès – Peli o manta

La vida sin Sara Amat (*La vida sense la Sara Amat*) es una película catalana que ha ganado el premio de la crítica, el premio del público y el premio TV3 a la mejor película catalana en el BCN Film Fest. Llegó a las pantallas el 12 de julio y en *Peli o Manta* te tenemos la crítica preparada desde el festi.

Esta película, dirigida por Laura Jou, está basada en la novela del mismo título de Pep Puig. *La vida sin Sara Amat* nos lleva a un pueblo catalán a principios de los años 80. Pep es un chico de 13 años de Barcelona que pasa los veranos en el pueblo de su abuela. Allí tiene un grupo de amigos y a Sara Amat, la chica de la que está enamorado. Un día, Sara desaparece y esto se convierte en el tema de conversación principal del pueblo.

La vida sin Sara Amat es una historia pequeña, íntima y entretenida. No pide demasiado al espectador, pero tampoco decepciona. Quizá no sea una película que requiera ser vista en el cine, pero sí es una historia entrañable que te hace empatizar con los personajes y pasar un buen rato.

La historia funciona porque permite que el público adolescente se identifique con Pep y Sara. A su vez, sus padres también pueden entrar de lleno en la historia porque les recuerda a cuando ellos tenían la edad de los protagonistas en la época en la que transcurre la historia. Cuando la película se estrenó en el BCN Film Fest, la sala estaba llena de familias y no es casualidad.

A los que nos hemos criado viendo TV3, la televisión pública catalana, esta historia y su ambientación nos resulta bastante familiar. El ambiente rural catalán, sobre todo combinado con una persona que viene de Barcelona, es un tema que se explora con bastante frecuencia en la ficción catalana. Y también con personajes adolescentes.

Sin embargo, *La vida sin Sara Amat* consigue resultar familiar siendo a su vez única. Esto lo consigue centrándose en la relación entre Sara y Pep. Aunque se intuye que la historia transcurre en los años 70 u 80, en ningún momento se menciona. Y, realmente, resulta bastante atemporal.

Estamos ante una película entrañable y entretenida. No es una película que te cambie la vida, pero te permite pasar un buen rato.

RTVE A la carta

<http://www.rtve.es/alcarta/videos/dias-de-cine/sara-amat/5340338/>

El cinèfil – Ylenia Cañadas

La importància de les petites coses

L'any 2015 l'escriptor Pep Puig va publicar la novel·la homònima La vida sense la Sara Amat, la qual va obtenir el prestigiós Premi Sant Jordi aquell mateix any. De seguida es va veure que tenia potencial per ser adaptada a la gran pantalla i el projecte va recaure a mans de la directora del curtmetratge d'èxit No me quites.

Es tracta de l'opera prima de la cineasta i coach d'actors Laura Jou, mentre que la producció recau sobre La Xarxa Audiovisual Local (XAL) en coproducció amb Massa d'Or Produccions, de la presidenta de l'Acadèmia de Cinema Català, Isona Passola. A la 3a edició del BCN Film Fest es va projectar com a Première Mundial i va obtenir el Premi de la Crítica ACCEC i el Premi del Públic.

La història se centra en la vida d'en Pep, un nen de 13 anys que està completament enamorat d'una noia del poble dels seus avis, la Sara Amat (14 anys). Una nit d'estiu ella desapareix sense deixar rastre. Al cap d'unes hores, en Pep la troba amagada a la seva habitació. La jove li explica que ha fugit de casa i li demana quedar-se amb ell. El noi es veurà obligat a viure una doble vida: ha de mentir a tothom i també ha de satisfer les demandes de la Sara, que el posarà a prova i el farà evolucionar abans de tornar a l'escola.

El film està ambientat als anys 80 en un petit poble i mostra amb tota mena de detall com era la vida en aquell moment, els objectes i situacions que hi figuren faran recordar amb anhel i nostàlgia els estius amb la colla i els avis al poble. Destaca sobretot per la naturalitat a l'hora de tractar el pas de la infantesa a l'adolescència amb una poètica molt personal i una posada en escena curosa, que il·lumina la importància de les petites coses, creant una atmosfera íntima que captiva l'espectador.

Compta amb un guió coral i amb una fotografia impecable que delecta amb cada fotograma. Part de la seva màgia resideix a l'hora d'explicar les coses d'una manera molt natural i amb afecte, per la qual cosa és capaç de captar la mirada d'adults perquè els farà fer un viatge introspectiu al seu passat i recordar anècdotes i bons records d'infantesa, així com els adolescents que sentiran en els protagonistes un reflex de les seves vides. Ara bé, hi ha alguna escena arriscada que posarà de manifest la realitat per qual tots hem passat o passarem. És cert que es pren alguna llicència respecte al llibre, però surten beneficiades pel tracte delicat amb què han estat tractades totes les escenes. Hi ha un component sexual, però no és explícit, el que sí que es mostra amb realisme.

Així doncs es tracta d'un film categòric, que amb la seva senzillesa és capaç de realitzar un exercici moral i posar-se sota la pell de qualsevol dels personatges. Cal destacar la mirada femenina que ha estat treballada a consciència per tal de reflectir la motivació de la protagonista i la complexitat del seu personatge.

Veredicte

El millor: La naturalitat i la lírica transmeten una atmosfera molt íntima.

El pitjor: La sexualitat en adolescents pot no convèncer a algun espectador.

Jordi Palmer - El Nacional.cat

'La Vida sense la Sara Amat', premis de la crítica i del públic del BCN Film Fest

La pel·lícula La Vida sense la Sara Amat, dirigida per Laura Jou, ha guanyat dos premis del BCN Film Fest, el de la crítica, atorgat per un jurat format per periodistes de l'Associació Catalana de Crítics i Escriptors Cinematogràfics (ACCEC) i el del públic, que es concedeix amb el suport de TV3 i en el qual hi participen totes les produccions catalanes que participen al festival.

La pel·lícula ha comptat amb la producció de la Xarxa Audiovisual Local (XAL) en coproducció amb Massa d'Or Produccions. El conseller delegat de la Xal, Francesc Pena, ha recollit el guardó en la gala final.

'La vida sense la Sara Amat' arribarà als cinemes el 12 de juliol amb els joves actors Maria Morera, que dona vida a la Sara Amat, una noia que desapareix una nit d'estiu, i Biel Rossell, interpretant el seu còmplice, en Pep. La cinta està ambientada als anys 80, a partir d'una novel·la que la directora ha qualificat de "meravellosa". És per això que no li ha estat difícil "agafar l'esperit" del text i transformar-lo en imatges, sumat al fet que comparteix edat amb el seu autor, en Pep Puig, cosa que ha ajudat a transferir l'esperit i estètica dels anys 80, quan aquests eren joves.

Jou ha fet el salt al llargmetratge després de l'èxit del curt No me quites (2015), nominat al Goya i coronat amb tres Bisnagues al Festival de Màlaga. Per a la seva nova producció, la clau continua sent el talent dels joves protagonistes. "És fonamental tenir bona matèria prima", ha assenyalat la directora. El càsting va rebre 200.000 sol·licituds, a partir de la crida a través dels comptes d'Instagram dels actors de la sèrie de TV3 Merlí, els quals havien estat alumnes de Jou. "Quan tens tant per escollir hem de trobar el bo. I així va ser", ha reblat la directora. "Els dic 'mira'm', els hipnotitzo, i els hi faig jo el paper i les línies. A vegades és una inspiració gran per a ells", ha explicat. Com a actriu, primer passa "a cada un dels personatges" per ella mateixa, els fa a casa seva. "Començo a entreveure el resultat del que vull a través de fer jo el paper", afirma Jou sobre el treball previ.

Redacció – Cultura21

El primer llargmetratge de Laura Jou, *La vida sense la Sara Amat*, s'ha estrenat aquesta setmana als cinemes. La multipremiada pel·lícula és una adaptació de la novel·la homònima de Pep Puig (Premi Sant Jordi 2015); protagonitzada pels joves Maria Morera i Biel Rossell, i coproduïda per Massa d'Or Produccions i la Xarxa de Comunicació Local.

En la darrera edició del Festival Internacional de Cinema de Barcelona-Sant Jordi (BCN Film Fest), *La vida sense la Sara Amat* va guanya el Premi TV3 a la millor pel·lícula catalana atorgat per votació popular i el premi de la crítica concedit per de l'Associació Catalana de Crítics i Escriptors Cinematogràfics. I en l'últim Festival Internacional de Cinema en Català de Roda de Berà (FIC-CAT) es va endur els premis del públic i a la millor direcció de fotografia (per a Gris Jordana).